

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 702/2019
26.12.2019. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Маја Ристић, адвокат из ..., против туженог ББ, ради исплате, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Основног суда у Врању и Привредног суда у Лесковцу, у седници одржаној 26.12.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За суђење у овој правној ствари, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Основни суд у Врању.

Образложење

Тужилац АА из ..., 06.03.2017. године поднео је тужбу Основном суду у Врању, против туженог ББ, ради исплате по основу неисплаћене зараде у периоду од октобра 2013. године до децембра 2016. године. Решењем П1 366/17 од 15.07.2019. године, Основни суд у Врању огласио се стварно ненадлежним за поступање у овој правној ствари и по правноснажности решења предмет је уступио Привредном суду у Лесковцу, као стварно и месно надлежном суду.

Привредни суд у Лесковцу није прихватио стварну надлежност и предмет је доставио Врховном касационом суду ради решавања сукоба стварне надлежности.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности, на основу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", број 116/08 ... 88/18) и члана 22. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14 и 87/18), Врховни касациони суд је нашао да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Основни суд у Врању.

У конкретном случају правноснажним решењем Привредног суда у Лесковцу Ст 8/2018 од 25.07.2018. године, отворен је стечајни поступак над стечајним дужником ББ, усвојен је унапред припремљени План реорганизације и обустављен поступак стечаја над стечајним дужником ББ.

Одредбом члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова прописано је да привредни суд у првом степену суди у споровима између домаћих и страних привредних друштава, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација (привредни субјекти), у споровима који настану између привредних субјеката и других правних лица у обављању делатности привредних субјеката, као и када је у наведеним споровима једна од странака физичко лице, ако је са странком у

односу материјалног супарничарства, док је ставом 1. тачка 4. истог члана прописано да привредни суд у првом степену суди, између осталог и у споровима поводом реорганизације, судске и добровољне ликвидације и стечаја, осим спорова за утврђење постојања заснивања и престанка радног односа који су покренути пре отварања стечаја. Применом члана 22. став 2. Закона о уређењу судова, основни суд у првом степену суди у грађанскоправним споровима, ако за поједине од њих није надлежан други суд и води извршне и ванпарничне поступке за које није надлежан неки други суд, а према ставу 3. истог члана, основни суд у првом степену, између осталог, суди споровима поводом заснивања, постојања и престанка радног односа, о правима, обавезама и одговорностима из радног односа и о накнади штете коју запослени претрпи на раду или у вези са радом.

Законом о стечају („Службени гласник РС“, број 104/09,... и 95/18), уређени су услови и начин покретања и спровођења стечаја над правним лицима, па је одредбом члана 1. став 2. одређено да се стечај, у смислу овог закона, спроводи банкротством или реорганизацијом. Под банкротством се подразумева намирење поверилаца продајом целокупне имовине стечајног дужника, односно стечајног дужника као правног лица (став 3. истог члана), а под реорганизацијом се подразумева намирење поверилаца према усвојеном плану реорганизације и то редефинисањем дужничко-поверилачких односа, статусним променама дужника или на други начин који је предвиђен планом реорганизације (став 4.). Одредбом члана 167. став 4. Закона о стечају, прописано је да правноснажношћу решења о потврђивању усвајања плана реорганизације у стечају, престају све последице отварања стечајног поступка, а у називу стечајног дужника брише се ознака „у стечају“.

Применом наведених оредаба, обуставом поступка стечаја по правноснажности решења о потврђивању и усвајању плана реорганизације стечајног дужника, обуставља се само поступак стечаја који се спроводи банкротством, а стечај се наставља спровођењем реорганизације стечајног дужника, на основу усвојеног и потврђеног плана реорганизације, о чему мора да одлучи суд који је и потврдио план реорганизације, односно привредни суд. Међутим, доношењем решења којим се поступак стечаја обуставља због извршења плана реорганизације, стечајни поступак се обуставља у целости, а у односу на правно лице, раније стечајног дужника, престају све правне последице отварања стечајног поступка, а самим тим и примена одредаба Закона о уређењу судова у погледу стварне надлежности у споровима поводом стечаја или реорганизације.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору између физичког и правног лица, да је против туженог правног лица обустављен поступак стечаја, због извршења плана реорганизације, а да је предмет спора захтев тужиоца за уплату доприноса, произлази да се не ради о субјектима из члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, нити о спору из тачке 4. истог става, па је, применом члана 22. став 3. Закона о уређењу судова, за суђење у овој правној ствари стварно надлежан основни суд.

На основу изнетог, применом члана 22. став 2. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић